

Serrasanta

per Joan David

A propòsit de l'Exposició en el VII Saló de Primavera a les Galeries Rovira, ens ha donat l'ocasió de veure l'obra actual del pintor Josep Serrasanta.

“La sinceritat és comunicativa. Allò que veié l'artista mai no ho sabrem nosaltres o, quan menys, això és clar, tal com ell la va veure, emperò si ell ha vist veritablement, l'esforç que féu per tal d'aixecar-ne el vel ens força a la imitació. La seva obra és un exemple que ens alligona. I precisament l'eficàcia de la seva lliçó serveix de mesura a la veritat de l'obra artística. La veritat duu sempre en ella mateixa una força de convicció-conversió. Quan més gran és l'obra més profunda és la veritat a entreveure. Els seus efectes, però, tal vegada s'hauran d'esperar i aleshores aquests efectes tendiran amb més vigor a fer-se universals”. Això digué Bergson i jo ho accepto i en el cas concret de Serrasanta en faig guió al pretendre introduir-me en el seu món pictòric, en el llenguatge artístic del qual s'ens mostra amb una profunditat que al llarg del temps ha perfeccionat. Tota la inquietud i la insatisfacció en la recerca del fi proposat podem trovar-la en la seva pintura, en la qual es manifesta el gran ambient lluminic reafirmat en la sensualitat de la matèria, cosa que defineix l'obra com a pintura pintura.

L'anècdota és analitzada a fons i en un elaborat procés discriminant és un nou motiu per tal d'enriquir el seu bagatge cultural, especulant en una síntesi definidora de la seva personalitat.

En el conjunt de les seves obres, siguin aquestes de figura, de paisatge, de marines o de bodegons, veiem relluir un gran naturalisme en el qual juguen les dues tendències: realisme i impressionisme, agermanades per la gràcia creativa de l'artista. Les obres de Serrasanta posseeixen identitat pròpia i davant d'elles cal, en certs moments, cloure els ulls i fruit interiorment, prescindint de l'embuixament instantani, per tal de despullar tot ço momentàniament difícil de captar i extreure'n ço purament material i fruit de la fecundació que als nostres sentits haurà espiritualitzat.

Certament, els prodigis tècnics es complementen amb unes estructures ideològiques profundament humanes i cordials. Auguri feliç en l'esperit de lluita que estabilitza clasicisme i modernitat.

Gori “in memoriam”

per Aurora Tricuera Oller

Quan vam demanar-me unes línies en memòria d'en Gori vaig dir que sí; és clar que vaig dir que sí.

Aquest escrit havia d'haver sortit al número anterior, però... no estava fet. I és que, confesso que m'ha costat posar-m'hi. No, escriure'l, sinó posar-m'hi.

Què puc dir jo d'en Gori que no s'hagi dit? Era un home bo. No se li va reconèixer després de mort, ja en vida, encara ple de salut, ell sabia que els seus amics l'estimàvem. T'hi podies discutir i bastava una mirada, un somriure, i tot estava oblidat.

Ara que he dit mirada, des de la seva malaltia jo no me'l podia mirar als ulls. Ni ell tampoc mirava com abans. Tenia últimament la mirada trista, la mirada del qui sap, del qui espera el final; la mirada de l'acomiadament.

Era maco en Gori. Jo sempre li deia que la naturalesa l'havia tractat bé. Era un home atractiu. Si hagués estat calb, baix i gras, la seva aurèola de bona persona encara hauria estat més accentuada. Ja he dit abans, no obstant, que ell sabia quan estava bo que els seus amics l'estimàvem. Els qui, encara que no hi tinguéssin amistat, havien rebut favors d'ell (que són molts) també l'estimàvem i imagino que no pas pels favors rebuts sinó per la forma de fer-los (en Gori era incapaç de ferir ningú) i els coneguts, els qui no havien mai parlat amb ell però sí parlat d'ell, van adonar-se també de la gran persona que ha perdut la nostra comunitat.

L'enterrament d'en Gori (això ja s'ha fet palès en altres escrits) va ésser realment un testimoni d'admiració envers la seva persona.

Què importen les idees quan els fets són tan evidents? Dretes i esquerres,

vermells i blaus, en definitiva homes i dones: persones, ens dolíem de la mort de l'amic, del traspàs d'un home bo, d'un sabadellenc que estimava la ciutat, d'un company de treball exemplar. En Gori era tan bon company i professional a l'ambulatori com a la ràdio i és que una persona positiva s'adapta a tots els ambients.

Ara quedaria molt bé si escrivís que desitjaria que en Gori s'hagués adaptat al nou ambient que sens dubte la mort comporta, però no escric per quedar bé sinó per dir el que sento, i jo al Gori el sento aquí aprop nostre. Penso que quan un ésser estimat es mor quelcom nostre se'n va amb ell i quelcom d'ell queda amb nosaltres. Li desitjo el millor del millor però li agraeixo també aquesta presència constant, aquest testimoni de bondat intrínscica, aquesta lliçó d'humanisme i civisme que va ser la seva vida; i aquest agraïment el faig palès a la seva esposa, perquè el costat sòlid i incondicional de la Merche li va donar la força necessària per a sentir-se segur i lliure alhora.

Gori: la meva estimació, la meva admiració i el meu respecte els tindrà sempre, i estic segura que no em traspasso si aquestes afirmacions les faig en nom de totes aquelles persones que varem tenir la sort de trobar-te en el nostre fer camí per la vida.

**ANÁLISIS CLÍNICOS
i PERFUMERIA
COSMÈTICA de**

Joan Garriga i Manich
(Analista Diplomada de Sanitat, Inspector
Farmacèutic Municipal).

Passeig Plaça Major, 37
Telèfon 725 53 53 - SABADELL